

Срећом те ће 11. мај ускоро. Само зато што ће се овај хорор, или пародија хорора, коначно завршити. Јер текућа кампања 2008. у Србији сам је врх свега најгорег што се у политици и околу ње сублимирало свих ових година. Ово што гледамо више није ни демагогија. Кампањска предизборна демагогија, ма како била ружна, саставни је део политике и у својој транспарентности уме бити забавна, као каква ТВ-сапуница. Ето, таква је рецимо кампања у Америци где се Клинтонка и Обама надгорњавају са доста шарма, и због нечег читава атмосфера тих избора подсећа на велики амерички родео, додуше, прилично предапокалиптично смештен у оквиру Полаковог "Коње убијају, зар не?". Не би ми сметало да је изборна кампања у Србији бар на тај начин демагошки изрежирана, али, авај. Ове године кампања личи на сеоски вашар, али не онај рустични, лепо стари српски вашар којим би се поносио сваки етномузеј. Овај предизборни вашар личи на оно што је од Србије остало када је измиксовано у експрес лонцу, а све испод сача (!): Гуча, Exit и Равна гора победити мора. И шта је ту различито, питате, у односу на било које претходне изборе у Србији. О, доста тога. Набројаћу тек две ствари због којих тврдим да је 2008. дно коначно дотакнуто.

Прво, сурови и сирови еклектицизам свих странака, с акцентом на Демократску странку и Бориса Тадића. Овештали слоган и Гуча и Ехит и Равна гора, ове године захваљујући маркетингу ДС, излази из оквира подношљивости и, зарад очувања елементарног разума просечног ТВ-конзумента просто чини овисним о даљинском управљачу, који бежи од овакве невероватне понуде: "И Косово и Србија и Европа; и могу с обе руке; и могу и с Коштуницом и са Чедом истовремено; и Београд без Приштине али са Обилићевим венцем и Крунском; и потписаћу ако ми неко понуди, ма има одмах да потпишем то што ми нико не нуди; и нећемо у самоизолацију ал' хоћемо интегритет без протектората; ма нико неће нас да уцењује, има све да вас, овај, победим"....етц. Такав до апсурда доведени еклектицизам присутан је и код свих осталих такмаца, само је редослед другачији, и неукус понегде мање упадљив. Узмимо ДСС. Премијерова смерна странка сада се овако рецептуирала: и Гуча и Exit без Равне горе, с Приштином на уснама, Призренском у срцу и Бриселом у новчанику. Не можемо са онима који издају Косово, ерго, не можемо с Борисом ако се не промени, што значи да ми заправо можемо с Борисом, јер нас искуство томе учи. До тада, чуваћемо Вељу као очињи вид који нам је ослабљен због губитка другог ока.

ЛДП 2008. или: Маркетиншки ужас се чува у малим боцама. За ову странку нисам сигурна да ли акценат ставља на парламентарне изборе или на градоначелничку

фотељу. О СПС и радикалима је већ све речено.

Други моменат, специфичан за ову најгору од свих кампања, јесте већ поменута трка за градоначелника Београда. Тек тај медијски неукус, тек то претеривање и хистерија, то претеривање са Београдом и његовим градоначелником, док су нам пуна уста приче о децентрализацији, те улудо спуцане телевизијске минуте, страшно! Ако је парламентарна кампања вашар, онда је њено, као и централно место сваког вашара - рингишпил - градоначелничка кампања. Нисам сигурна колико кандидата за градоначелника има ДС, али, то и није тако битно. Медијски најзаступљенија је кандидаткиња Србљановић. Показало се да је тек њен еклектицизам за Гиниса. Она се залаже за Европу, и вели да је фашистички питати неког за место рођења, што је сасвим тачно, али у даљем "логичком" низу она ничим изазвана мења место свог рођења, као да је срамота родити се у Стразбуру, Бечу, Лондону, и као да је то срамота баш 2008, током градоначелничке кампање за европски Београд. Она се залаже за поштовање људских права по европским стандардима, и допушта себи неопростиви гаф достојан драмског опуса Душана Ковачевића, када сасвим у чворовићевском стилу, у једном ТВ-дуелу издекламује "ја да ти кажем - оптужницу" у којој обелодањује народу сва "сумњива" кретања противкандидата Александра Поповића, који је завршавао неке школе у сумњивом иностранству и тамо имао сумњиве контакте са сумњивим интелектуалцима, а "ЦИА-снајка-ЦИА са све КГБ" уочила је и има доказа да је овај сумњиви Поповић сумњиве сусрете наставио и у Београду у једној страниј институцији. Нису други кандидати бољи од кандидаткиње Србљановић. Али други кандидати и не крију да им европски демократски стандарди нису ни узор ни место зарицања. Србљановићева је на микроплану требало да нас увери како изгледа кад прича о Европи није тек испразно ћеретање.

Свим грађанима православне вероисповести желим срећне ускршње празнике. Свима осталима опуштајуће дане викенда далеко од разуздане кампање.